

maj 2026

Leto 2026

Pacifik

1. maj 2026, petek

Marina del Sol, Busianga, Filipini

Počasi pridobivava kondicijo. To se najlepše vidi po tem, da je na poti navzgor manj stopnic, kot jih je bilo včeraj. Na poti navzdol jih ostaja enako.

Danes je praznik na Filipinih. Za uradnike. Za ostale delavce je to še en delovni dan. Posadka v resortu po pričakovanju dela vsak dan enako. Rent a car tudi. Trgovine so odprte tako, kot vsak drug dan, vključno z nedeljami. Tudi privatni zdravnik dela za praznik dela. Tukaj ljudi nihče ne omejuje tako močno, kot v (cerkveni) diktaturi v Deželici, ko je delo na določene dni prepovedano in je edino zveličavno početje poslušanje pranja možganov v cerkvi.

In ker to tukaj tako je, danes najameva avto in se odpeljeva v Coron k zdravniku. Vesno eksrejšajo (presvetijo z rentgenskimi žarki). V tej privatni bolnišnici nimajo radiologa, zato slike pošljejo v Manilo in od tam prejmejo odgovor. Simpl. Rezultat? Ima polomljena rebra od četrtega do sedmega. Verjetno. To sva itak vedela že prej. Zdravnik ji predpiše protivnetna zdravila in pošljejo še na ultrazvok. Ampak. Ultrazvoka na tem otoku ne delajo. Potrebno je iti na sosedni otok. Ta sosednji otok nama je sicer na poti, bova pa videla, ali je dingi landing tak, da bo Vesna lahko splezala na obalo. Če se bo dalo, bo naredila tudi to. Cena vseh današnjih aktivnosti v privatni bolnišnici je bila dobrih 20 evrov. Zdravila še dodatni evro. V državni bolnišnici je vse še precej ceneje. In zakaj že bi bil potemtakem zdravstveno zavarovan?

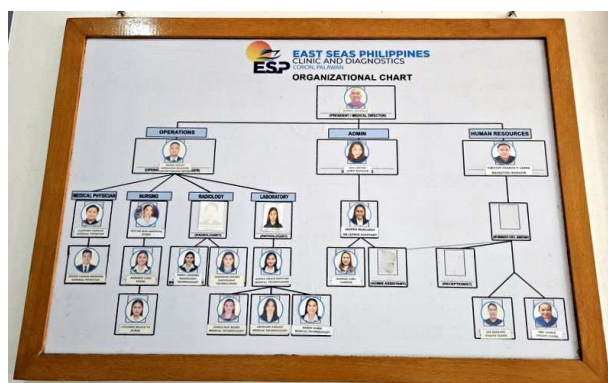
Za primerjavo, kosilo v dobri restavraciji, kjer sem jedel eno najboljših ribjih jedi v moji karieri, je bilo dražje. Da ne omenjam bencina, ki ga uporabljam za dingi in genset: stal je dvakrat toliko, kot obisk pri zdravniku!

Danes me je preko WhatsAppa nasmejal Aleš iz Moye. Poslal mi je fotko iz Japonske, kjer sta trenutno z Nino na dopustu. Tam imajo "Cruiser Tone Museum". Da se ve, koliko sem star. V muzejih so razstavljene starine.

Najini vizi sta elektronsko podaljšani za 29 dni in bova lahko zapravljala denar v njihovi državi do šestega junija. Lahko bi še dlje, pa nama takrat poteče registracija barke. Potrebno se bo malo poigrati še s tem.

odločila sem se, da grem vseeno na RTG, da vidim ali je res kaj počeno/zlomljeno ali pa so neznosne bolečine le od udarca; uro vožnje je od marine; cesta je bila še kar v redu

no, take sheme pa nisem videla še v nobenem zdr. domu ali bolnici, javno izobešeno, kdo je kdo

po izvide so rekli naj pridem po kosilu; goveja filipinska juha, mesa ogromno, sveža bučka notri narezana, okus malo kisel, menda dodajo malo limone-celo skledo pojedla; Tone pa naročil red snaperja z omako iz svežega manga, paradižnika, paprike, čebule A1

možakar hodi po cesti gor in dol prodajajoč sladoled; ena kepica 0,35EUR;

prav milo se mi je storilo, ko vidim sting raya, tako majhne na prodajnem pultu

potem pa malo naokoli, optimistično iskala razglednice, večina sploh ni razumela kaj je to ?

potem pa na glavno tržnico; tukaj so mi lobsterja prodajali po 15EUR/kg = to je sigurno cena za turiste

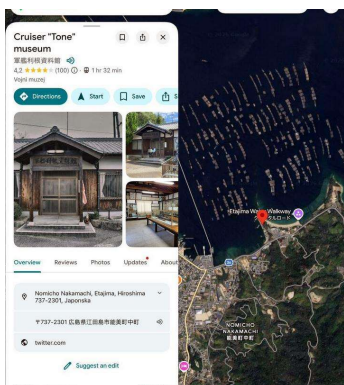
ogromno jih je prodajalo posušene ribe, ki jih potem vmešajo v hrano

ko sem fotografirala je bil moj pogled usmerjen na ribe; šele potem sem videla, da mi dekle poziralo

meso pri 30+ kar tako na pultih; je pa menda sveže vsak dan; govedino razprodajo že do 10ih zjutraj

Cruiser Tone museum

sadja, zelenjave, jajc, v ozibilju na tržnici

2. maj 2026, sobota

Pa sem se naučil, kako se s kanistri toči nafta tako elegantno, kot bi bil na črpalki. Trije marineroti prinesejo 240 litrov diesla v 20 litrskih kanistrih na ponton pred barko. En nato pretaka kanto za kanto v tank, ostali mu delajo družbo in podajajo polne v zameno za prazne kante. Omembe je vredno, da so jih prinesli po tistih 100 stopnicah (navzdol jih je preverjeno samo 100), kar sam niti v sanjah ne bi počel. Če pa že bi, se bi tem sanjam reklo nočna mora. Ker tudi v bodoče ni na vidiku črpalke vse do Kota Kinabalu, bi z gorivom varčeval. No, pri ceni 125 pesov za liter (1,74 evra za liter) bom morda vseeno varčeval tudi sedaj. Posredno s tem varčujem tudi z motorjem.

Marina je res čudovita. Popravlil sem predal v Vesnini kajuti, ona je začarala led v hladilniku, da je postal voda, natočila sva tudi vodo v tank za tuširanje in preko oglenih filtrov v plastenke za pitje, znebila sva se smeti zadnjih dveh tednov in še kakšno malenkost sva postorila. Dan je deževen, kar pri 30 stopinjah in 852% vlagi pomeni "feel like 38 degrees". Fizično delo je zato zelo omejeno, ker se mišice hitro segrejejo, ohladiti se nimajo pa kje.

Popoldan, ko se dež malo unese, zavijeva na večerjo v sosednjo oštarijo. Špansko. Na peš razdalji. Mize ima po terasah v nekaj nivojih, bazen je velik, ležalniki udobni, razgledi so lepi. Hrana je dobra. In spet imava privatnega kuharja. Spet sva edina gosta, kot praktično že ves čas na Filipinih. Po povratku in klepetu z receptorko zavijeva še v resortno oštarijo (tudi z več nivoji in tudi z bazenom in tudi tu sva skoraj edina gosta) na happy hour (tega res ne smeva zamuditi!) in dan je pod streho. Še dobro, da je pod streho, ker dežuje.

Marina del Sol, Busianga, Filipini

odlična sweet and sour azijska juha z zelenjavo in jajcem ter steklenimi rezanci; čisto nekaj drugega kot juha z enakim imenom v SLO kitajski, kjer je predvsem veliko gostina notri in je zato ne maram tam jesti

ta snack je bil pa sploh odličen: pekoči feferoni polnjeni z mesom, zavito v testo in ocvrto; nekaj novega in dobro, tako, da sva dvakrat naročila

španska oštarija ima lepo razgledno točko; nudijo tudi kajake za izposajo

španska oštarija je odprta šele dobro leto

eno nadstropje nižje so ležalniki, bazen in šank ...le gostov ni; škoda, lepo urejeno, osebje prijazno ...le lokacija je sredi ničesar

3. maj 2026, nedelja

Marina del Sol, Busianga, Filipini

Do popoldneva sva ostala na barki. Plan A (odhod danes) se je spremenil v plan B (odhod manjana). Vzrok je slabo počutje obeh. Vesno bolijo rebra, meni curlja in kaplja iz nosa. Marina danes ni prečudovita. Vsaj nekaj.

Del plana B je tudi pozno kosilo v eni izmed restavracij. Vendar, v kateri? Dve sta tako rekoč na lokaciji, do prve je 50 stopnic, do druge še enkrat toliko. Ostale so vsaj pol ure peš hoje v vsako smer (plus 100 stopnic). Predaleč. To je vsa najina današnja zanimacija. Pa saj je prav tako, nedelja je. Ustaviva se kar v restavraciji "50 stopnic". Tokrat nisva sama, še štirje drugi pari so na večerji. Torej, jutri res greva. V taki restavraciji, kjer nimava privatnega kuharja ne želiva več večerjati.

Vreme je ostalo suho kljub grmenju v okolici. Midva sva pa vseeno premočena. Za kaj takega ne potrebujeva dežja. Spet je "feels like 38 degrees".

Marina danes ni prečudovita. Vsaj nekaj. Prečudovita ali ne prečudovita, jutri bi bilo pa vseeno počasi že potrebno nekam zapluti. Morda na ultrazvok na sosednji otok? Misliva pa, da to kaj bistveno ne bo prispevalo k zdravljenju zloma in bova raje nadaljevala kam drugam.

Havajska pizza ..ajoj, pizza z ananasom in šunko; Tone je samo zato naročil to pizzo, ker je samo ta imela šunko

jaz pa mešane rezance s kozicami in lignji

Tone po novem pije koktajle: pivo in tonic; jaz pa sveži mangov sok

4. maj 2026, ponedeljek

Marina del Sol, Busianga - Halsey Harbor, Culion, Filipini

Plačava ceho štiri dnevnega bivanja v resortu. Privez nama podarijo. Očitno sva toliko zapravila v oštariji, da se jim ni zdelo pošteno zaračunati še privez na ponton. Itak pa privez stane le dobrih pet evrov. Ni nama jasno, zakaj so nekateri popljuvali to marino, midva sva imela same zelo pozitivne izkušnje. Osebe se je ves čas trudilo in nama organiziralo stvari, ki bi si jih sama težje. S tem ne mislim na iskanje rentiča, predvsem mislim na brezplačno dostavo in "točenje" 240 litrov diesla v Malina tanka. Hrana in okolje v oštariji sta bila dobra, primerljiva z birtijo na drugi strani zaliva, le da so tam dvojne cene in dostop samo z dingijem. Tudi vodo sva natočila in nama ne bo potrebno poslušati hrupa generatorja. To so morda same po sebi razumljive malenkosti v Mediteranu, tukaj je pa taka oskrba zelo redka in zato veliko vredna. Vesna je lahko mirovala in se že počuti malo bolje. Skratka, prav prijeten (in morda tudi malo potreben) postanek sredi plovbe proti Maleziji.

Ob desetih dopoldan odropotava. Vreme je tmurno, morje je kot olje, svetloba zoprna. Na poti pa same biserne farme. Na vse strani, od horizonta do horizonta. Jasno, da niso označene. Prehodi sigurno nekje so, saj se domačini veselo vozijo naokoli. Ampak kje in kam vodijo? Potrebno se je znajti in biti pripravljen na obračanje v slepi ulici labirinta. Uro in pol traja taka plovba. Naporno je to za penzionista, naporno.

Potem nasadov školjk kar naenkrat ni več. Vendar je plovba še vedno naporna. Sedaj je treba gledati, zakaj jih ni in kje spet so. Niti za trenutek ne smem biti nepozoren. Vplujeva še v globok zaliv, kjer je potrebno vijugati med plitvinami. Nič se v morje ne vidi. Navtične karte so ali pa niso točne. Ko sva sidrana se izkaže, da so Navionicsove zelo točne, CM-93 pa čisto nič. Satelitske slike so neuporabne, tam se vidi samo bleščanje morja, nič pa barva, po kateri spoznam globino.

Kakorkoli, dan je za nama, Vesna nekaj pripravi za pod zob in potem se spraviva v letni kino.

tukaj sva se danes sidrala...mirno kot na jezeru

seveda se tudi v osamljenem zalivu vedno najde kakšna hiška

... miren večer ...

5. maj 2026, torek

Halsey Harbor, Culion - Diapala, Palawan, Filipini

Lepa etapa. Ko zapustiva globok in vijugast zaliv, razprem jadra in v 4 Bf polkrmnega vetra lepo jadrava skoraj do cilja na Palawanu, kjer nad severnim rtom teče močan tok, vrtinči se in povzroča zmešane valove, ki v dokaj šibkem vetru premetavajo jadra. Genovo pospravim glavno pustim, motor dodam. Ob štirih popoldan sva sidrana v velikem zalivu s peščenim dnom in celo Mantus tukaj dobro zagradi.

Ko sidro prične lesti v morje, se domačini na bangki odvežejo in se napotijo k nama. Običajno ne razumejo, da med sidranjem nimam časa za njih, ti so pa za čuda počakali na primerni oddaljenosti, da ugasnem motor in končam s sidranjem. Ribiči - buzinerji. Prodajajo jastoge in ribe. Cena ni ravno sindikalna, krepek kilogram težka žival stane 14 evrov. RIBE so cenejše. Toliko sva dala v resortni restavraciji Marine del Sol za (sicer malo manjšega) jastoga, postreženega nad bazenom ob sončnem zahodu. Ampak. Skušnjava je resna stvar.

Tako, na Palawanu sva, jutri greva nekam v okolico El Nida. Ne vem še, kam? Vsekakor pa si morava ogledati najlepšo plažo na svetu. Takole sva prebrala: "Za najlepšo plažo na svetu za leto 2026 je bila po izboru prestižne lestvice The World's 50 Best Beaches razglašena Entalula Beach na Filipinih." Pa da vidiva to čudo! Zanimivo, ne ravno bogati Filipini so očitno najboljše (finančno) lobirali pri Tini Holst, lastnici tekmovanja.

...med plovbo ...

nasmejani fantje ponujajo v eni roki lobsterja v drugi pa večkilsko ribo

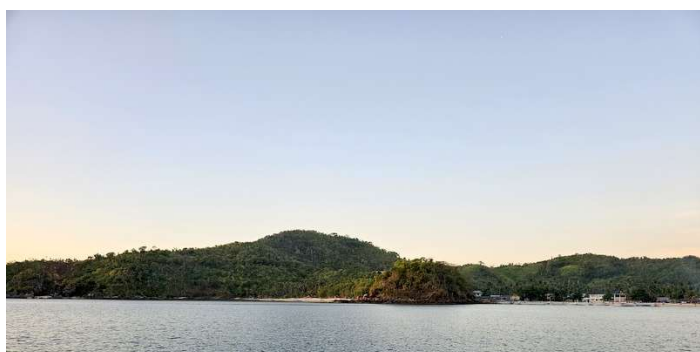
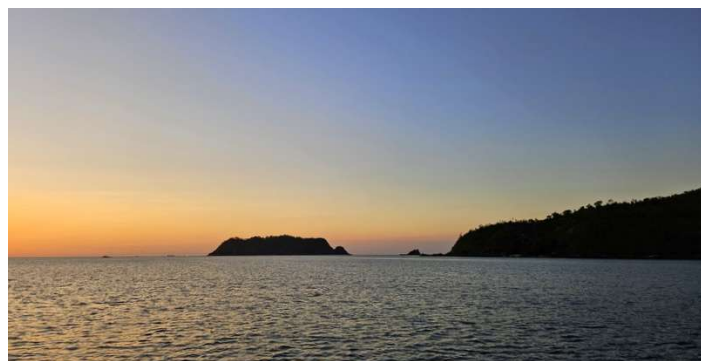
vsi zadovoljni, ker sem kupila lobsterja

kar velik je bil in lep

v moj najvišji lonec ni mogel iti, ga je bilo treba malo razkosati, da sem ga lahko spekla; bil je odličen

okolica kjer sva se sidrala

lahko noč

6. maj 2026, sredo

Diapala, Palawan - Guntao, Filipini

Ponoči, ko je veter ugasnil, je postalo rolajoče, zato takoj po zajtrku odpeketava. Nekaj časa celo jadrava, je pa za otoki vetra malo in še to kar ga je, je v refulih. Pred El Nido pa dokončno umre. Z njim tudi moje upanje na ekološko plovbo. Tam se tudi začne promet v jadranskem stilu, le s plovili z nekoliko drugačno obliko. Nekaj je sicer klasičnih gliserjev, 99% je pa še vedno bangk, outrigger kanujev v nešteti različicah. Ni pa več mrež, FAD in parangalov. Slednje ne pomeni, da pozornost ni več potrebna. Še vedno je. Pomorsko pravilo tukaj je, da ima prednost tisti, ki je širši. In bangke so zelo široke, ker v širino štejejo tudi stranski plovci. Ni bilo redko, da sem moral bežati pred glisirajočimi kanuji s plovci, ki na satelitskih slikah izgledajo, kot pajki.

El Nido si pogledava z morja, preveč je prometa in predaleč je, da bi se z dingijem vozila iz sidrišča na pomol in potem plezala na kopno. V sosednjem zalivu, od koder naju bi lahko rikšarji v nekaj minutah pripeljali v turistično mesto, je pa gužva. Šestnajst jadrnic naštejem. Dolgo dingiranje do obale in potem spet plezanje na pomol. Nak, to ni za naju. Plan B. El Nido bova preskočila. Itak je to filipinski Portorož in nič drugega, se potolaživa. Povrh vsega pa Vesna še ni toliko dobra, da bi plezala na pomol in še posebej ne toliko, da bi se vozila v rikši.

Plan B je ogled otočja okoli El Nido. Na koncu sva si edina, da je bil plan B precej boljši od plana A. Otoki so odštekano lepi. Previsne skale pečine, ki se pred morjem zaključijo s kopnega popolnoma nedostopno plažo z belo mivko in palmami v ozadju. Take plaže so doma na razglednicah. No, so bile, sedaj jih ni več. Razglednic ni več v prodaji. Kar nekaj otokov obplujeva in si jih ogledava. Tudi letošnjo najlepšo plažo na svetu. Sva pa na koncu enotnega mišljenja, da je ta še najmanj lepa od vseh, ki sva jih videla. Je pa nazivu primerno oblegana, posel teče kot namazan.

Noč bova preživela na samotni plaži enega najbolj oddaljenih otokov tega otočja, ki sega globoko v Južno Kitajsko morje. Otok je nenaseljen in po dolgem času naju ponoči ne bo zbujal hrup bangk, ki s polno hitrostjo in posledično polnim hrupom plujejo nekaj metrov od Male. V planu je bil tudi žar, pa se mi ne ljubi kuriti. Vseeno pa ne bo spečeno na plinu, kot je bilo do sedaj. Novi akumulatorji omogočajo kuhanje na indukciji. Vsaj toliko časa, dokler ne pregori 150A varovalka. Ta ne bo več pregorela. Iz več vzrokov. Zamenjala jo je 200 A. Itak pa ena varovalka ne more dvakrat pregoreti...

pa gremo malo naokoli med odštekane otočke

povsod enaka kamnina

mestece El Nido sva si pogledala kar z barke

polno bangkov

nekako sva ocenila, da ni vredno truda se matirati in iskati primerno sidrišče pred El Nidom in kje potem pustiti dinghija na obali; sva rajši si potem ogledovala bolj zanimivo okolico

samo korak stran pa je normalna peščena plaža polna ljudi, ki jih pripeljejo izletniški bangki; marsikje na Filipinih hočejo imeti vstopnino za na plažo

narava naredi tudi vrata v otoček

prva plaža po El Nido: fensi konec plaže, sigurno plačljivimi ležalniki ipd je samevalo

prvo naslednje možno sidrišče, da greš potem z rikšo v El Nido je bilo polno plovil (16 sva jih naštela), globina pa okoli 20m

med dvema otočkoma so naredili zip line; lahko pa se tudi sprehodiš peš tam kjer je plitvina (sem na fotki videla, da je nekaterim morje do riti)

tudi ta otoček je posebej zanimivo obdelan

in to je najlepša plaža na svetu Entalula beach ... no ja ...

7. maj 2026, četrtek

Guntao - Bebeladan, Palawan, Filipini

Prav lepo sva spala, pričakovanega rolanja ni bilo. Potem se odsidrava in izplujeva po nakupih. Kruh in jajca je potrebno kupiti. To imajo v osem milj oddaljeni vasici. Pa me zamika, da bi naredila en ovinek okoli otoka, kjer naj bi bile te dobre trgovine. Razdalja je kratka in imava čas. Pričakoval sem odštekano naravo, kot sva jo videvala včeraj. Pa sem se uštel. Popolnoma brez veze otok, takih je kolikor hočeš. Še v Dalmaciji bi ga našel, če bi malo iskal.

Dodatno sva razočarana tudi z vasico, kjer so super-truper trgovine in kjer imajo boje za goste. Tako pišejo po blogih. Resnica je rahlo drugačna. Boja je samo ena in še ta je zasedena z domačinsko barkačo. Dostop na obalo je preko reefa po betonskih pomolčkih brez stopnic za dingija. V ozadju pa vidiva en kaos, vasico-svaštarnico z razlupanimi hišami. Le s težavo si predstavljava, kje bi tukaj lahko našla lepe in dobre trgovine. Odločitev ni težka. Kruh bova pekla doma.

Potem se prestaviva nekaj milj v zaliv po planu B. Blatno dno je in sidro v prvem poskusu popusti pri 2000 obratih. Tradicionalno. Mantus gor ali dol. V drugem drži. Sva pa v vodo spustila 60 m verige na 13 metrih globine, da se je šment zakopal. Kako bo, če se veter obrne in bo močan, bo pokazal čas. Ponoči imamo napovedane nevihte.

pa še nekaj včerajšnjih fotk

najlepša plaža na svetu, no ja ...

predvsem je bilo veliko turistov in bangk, ki so zasedale plažo

kjerkoli je možno, so se stlačili v zaliv, plažo (bangk), ki delujejo kot pajki od daleč

ta majhna plaža med previsnimi stenami, to pa je nekaj posebnega

danes: tip je ves čas vozil nekaj metrov pred nami oz. vstric kar nekaj časa, dokler se ni kapitan odločil in ga prehitel

hiša na vodi, zraven pa parkiran bangk; fantič počiva v viseči mreži=vroče je ...tukaj čez dan nikoli manj kot 30C

na to bojo sva se mislila privezati, pa jo je že zasedel domačin; po drugi strani pa tudi ok, ker je zelo hrupno zaradi prometa z lokalnimi plovili

vasica na Tuluran islandu

zelo ozek prehod med dvema večjima otokoma Tuluran in Crane

od daleč zglada kot silhueta

danes pa sidrana v osamljenem zalivu

8. maj 2026, petek

Bebeladan, Palawan - Iloc, Filipini

Urnebesa ni bilo. Pri nas. Bil je pa južno na Palawanu in tudi na severnem delu Bornea. Tam so strelice kar tekmovali, kje jih bo več. Napoved je bila pa za celo področje enaka. Nevihte so lokalne in tokrat sva pač imela srečo. No, pa tudi, če bi kaj priletelo, v tem zalivu ne bi bilo preveč hudo. Jezero. Pravzaprav, bajer.

Dež je bil napovedan še za celo dopoldne, pa ga, razen nekaj kapljic, ob osmih zjutraj ni več. In je sonce. Najino sidro roma na plano. Plan B. Ne bova vedrila, ker ni kaj vedriti in bova poskusila priti čim dlje na poti proti Puerto Princesi. Nekaj planov je in na koncu je izveden tisti najbolj oddaljeni, plan D. Je bilo pa naporno, zelo naporno. Proti vetru, valu in toku. Okoli vrha Palawana je bilo toka za dva vozla, Nikjer, razen v zalivih okoli El Nida ga ni bilo manj kot vozla. In ves čas v nos! Veter je na zavetrni strani Palawana nihal med 1 in 25 vozli, smer 30-70 stopinj. Prestar in prelen sem za tako jadranje. Skrajšano glavno jadro in motor. Na drugi, privetrni strani je bil sicer veter konstanten 4 bf, zato je bil pa val gravžno zmešan, tok je dodal valovom novo dimenzijo. Spet sva jadrala po italijansko.

Sidrala sva se v 18 m oddaljeno dno, delno zaščiteni pred vetrom in tokom. Delno. Premalo, da ne bi konkretno čutila rolanja. Če sva včeraj odlično spala, bova verjetno danes slabo. No, morda bo pa utrujenost pomagala spancu...

čeprav sem samo sedela celo plovbo, je bilo to za mene preveč naporno: moja rebra so kar fajn trpela

najino sidrišče danes

9. maj 2026, sobota

Iloc - Dumarán, Filipini

Včerajšnji dan je bil očitno kar naporen. Ob osmih zvečer sem umrl in se ponovno rodil, ko je bilo sonce že nad otokom. Vmes je bila noč brez sanj. Samo kavico skuham in takoj dvignem sidro. Bojim se, da bo danes tudi problem s tokom, prepluti morava 50 milj in ura je bila že sedem, ko sem dvignil jadra.

Ampak. Tok, ki nama je včeraj tako močno podaljšal plovbo je danes izginil že za prvim otočkom. Vetrta imava veliko, najprej je ostra orca, potem bok in na koncu polkrma. Najprej naju pere, potem se umiri in na koncu je plovba prijetna. Tudi zato, ker je veter iz jutranjih 5 bf padel na popoldanske 3-4 bf.

Bilo je kar naporno, ves čas sem moral stati za krmilom in paziti na FADe. Enkrat sem preveril situacijo, vse čisto pred Malo, šel v podpalubje po nekaj hrane in se vrnil. Minutka. Pa je že na dviznici spinakerja, ki je privezana na bow spit, nekaj metrov nad morjem visela bambusna palica in se drsala po vodi še krepko za Malo. Velika je morala biti vsaj 20 metrov. Snel sem jo lahko le tako, da sem na tem rolercoasterju splezal na premec, se dvignil ob odprti genovi in nekako snel šmenta, da je padel v morje. Očitno sva povozila FAD. Škode na Mali ni bilo. Sreča.

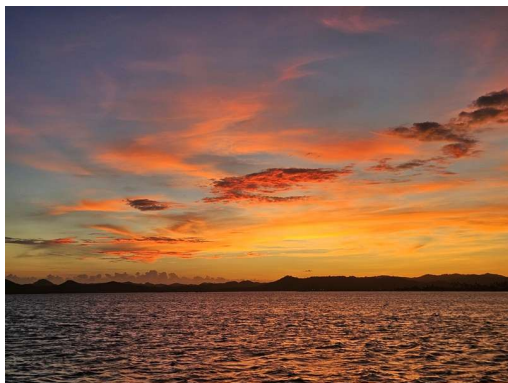
Sidrava se v velikem zalivu, kjer so že sidrani ribiči. Vsaj deset dokaj velikih bark je privezanih po dve ali tri skupaj in ena od teh je sidrana. Racionalizacija opreme? Eno sidro na več bark? Sidrišče je sicer dobro, je pa ob plimi kar rolajoče. Računam, da bo ponoči oseka in da sem spet dovolj utrujen za globok spanec.

današnje sidrišče

na sidrišču polno ribiških ladij...spet so nama mahali in kazali ribe, če jih kupimo;pa nisem bila razpoložena za čiščenje velikih rib; če bi mi ponujali lignje, to bi kupila...

lahko noč

10. maj 2026, nedelja

Iloc - South Verge, Filipini

Tokrat prej izplujeva kot včeraj, imava pa tudi nekaj milj daljšo plovbo in neugoden, popolnoma krmni veter in nasprotni tok. Genoa in motor. Veter je bil tako točno krmni, da sem moral jadro stalno premetavati z ene na drugo stran. Zoprno.

Malo sem se bal prehoda v laguno in sem forsiral, da sva prišla dovolj pred mrakom. Sedaj, ko vem, da so karte (za čuda!) popolnoma točne in da se v morje sploh nič ne vidi, bi bilo skoraj vseeno tudi, če vplula ponoči. No, skoraj. Neoznačene in slabo označene mreže, ki jih kar mrgoli, na navtični karti niso vrisane.

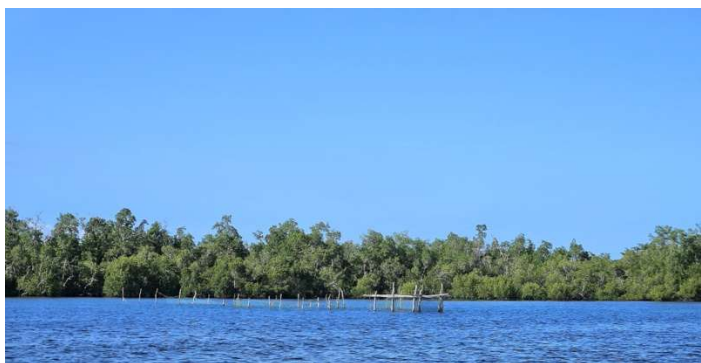
Kakorkoli, danes pričakujem mirno noč. Jutri bova spet zgodaj odropotala, da prideva v Puerto Princeso do časa, da najdeva kakšno bojo in se končno usedeva na zaslužen pivo v Abonico Yacht Club. Vesna je danes preverila in prostih boj je dovolj, hladno pivo pa bo menda tudi na voljo. In večerja tudi pade.

med plovbo sva videla vsaj 5 bangk, ki so plula z jadrom; in kakor je videti, je jadro čisto novo, belo

...kakšna mini regata ? ali pa testirajo nova jadra?

najin današnji zaliv kjer bova prenočila

polno takih in drugačnih vab v morju, tako, da je bil kar napor zvoziti med njimi

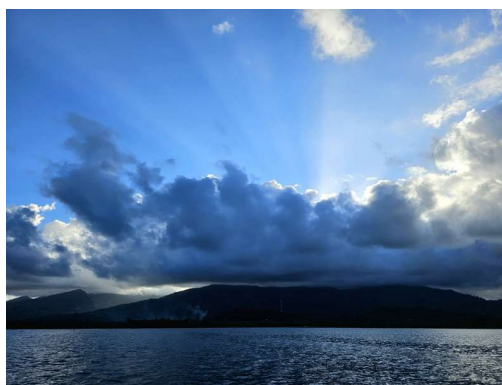
na kupu toliko bangk-ni čudno pri tolikih vabah oz. gojišč

kot zgleda je to ribogojnica

...in tukaj spustiva sidro, očitno bo mirna noč ...

danes oblačno, ni čudovitega sončnega zahoda ...

11. maj 2026, ponedeljek

South Verge - Puerto Princesa, Palawan, Filipini

Mirno sidrišče zapustiva po lastni sledi brez težav. Do Puerto Princese imava dobrih 40 milj, 2-3 Bf vetra v krmo, motorsailamo. No, od motorsailanja je za premikanje zadolžen Yanmar, za razgled pa jadro. Ob pol štirih sva pred Abonico Yacht Clubom, kjer sva bila že pred 12 leti. Lepe spomine imava.

Ampak. Možakar, Nemec Thomas, ki je obljubil, da nama pokaže prosto bojo (po njegovem jih je "plenty") se na VHF ne javi. Ne javi se niti Abonico Yacht Club. Pa se spraviva pobrati najbližjo bojo pomolu. Ni dobra. In pridrvi možakar na čolnu in nama ukaže "follow me". In ga folovava na drugo stran bojišča. Iz vode potegne plovec in izdahne: sori-no-line-no-tekl. V prevodu: bojo je odtrgal od mooringa. Še dobro, da se je to zgodilo sedaj. In njemu. In slabo, ker nima na voljo druge mooring boje. Manjana (kadarkoli, samo ne danes). Sidrava se v bližini, sidro pa prime le za bonaco. Mehko blato. Mantus je narejen prav posebej z mislijo na blato, sic!

Ni druge, greva v jahtni klub, da se zmeniva za plan B. Gospa sicer telefonira nekaj lastnikom privatnih boj, pa nihče ne more (ali noče) odstopiti boje za nekaj dni. Potem jo pobarava za ultrazvok. Takoj spet poje telefon in prijatelj zdravnik je na voljo jutri popoldan. Odlično. Ampak, najprej pa zrihtaj bojo, sicer ne bova pustila barke same in tvoj prijatelj bo ob donosen posel. In spet pojejo telefoni in boja se naj bi uredila takoj jutri zjutraj. Bomo videli. Posediva še malo ob pivu (zanj) in toniku (zanjo) ter klepetava z Avstralcema, ki sta prisedla. Edini gosti smo, čeprav je na bojišču kar gužva.

malo pred Puerto Princeso

no, pa sva spet v istem yacht clubu kot leta 2014

naše zastave ni več na stropu

12. maj 2026, torek

Puerto Princesa, Palawan, Filipini

Popolnoma nekoristen dan. Celi ljubi dan čakava, da bodo popravili bojo, da se prestaviva, pa nič. Azijci. Vse je "yes" tudi, če že v naprej vedo, da ne bo nič od tega. Popoldan zato stakneva glavi skupaj in tumbava, kaj in kako dalje. V tem in naslednjem tednu ni napovedanega resnega vetra, načeloma bi lahko ostala tudi na sidru, ki slabo drži.

Popoldan se še enkrat odpraviva na obalo in se poskusiva pomeniti osebno. Tole preko WhatsAppa in telefona očitno ne špila. Osebno je bolje. Vsaj tako kaže. Jutri se ena izmed zasedenih boj sprost in lahko se prestaviva tja. Ob osmih zjutraj. Mar res?

Za ob devetih naročiva rentiča. In potem naokoli. Kam? Kar nekam. Si bova že kaj izmislila.

pomol iz yacht cluba

13. maj 2026, sreda**Puerto Princesa, Palawan, Filipini**

Ko zjutraj pogledam na plano, je boja že prosta. Ampak, ob osmih, kot smo dogovorjeni, marinerota ni. Počakava deset minut in se odsidrava ter pokliče v yacht club. "On the way!", so strumni. No, hitrost mu ravno ni vrlina, mooring pobrem sam in potem se počasi primaja. Saj, v čisti bonaci pomoči res niti nisem potreboval. Počasi se navajam, da mooringe pobiram sam. Dokler ni bila polomljena, je to delala Vesna.

Potem pa na obalo po rentiča. 20€ na dan res ni pretirana cena za majhno Toyoto avtomatik. Z avtom je namreč vse lažje. Najprej se odpeljeva na immigration, da se zmeniva za clearance v petek, potem do karantencev, ki v petek ne delajo, zato se bova odjavila v četrtek. Hkrati s customs. Nihče ne ve, ali morava tudi na port. Ne bova šla. Urnik odjave sva tako dorekla. Ali bo tudi držal, bomo pa še videli.

Ko so uradniki urejeni, greva v bolnišnico na ultrazvok. Ne morejo ga narediti takoj, lahko pa, če se vrneva čez tri ure. Plačava lahko takoj. Lepa in dokaj nova privatna bolnica za pregled povsem po evropskih standardih zahteva 27 evrov. Skupaj z rentgenom pred enim tednom je to okoli 50 evrov. Zakaj že bi človek bil zdravstveno zavarovan v tujini?

Kakorkoli, med čakanjem na pregled opravi Vesna pedikuro v Robinsons mallu za 7,50 evra. V Ljubljani stane popolnoma enaka 35 evrov.

Popoldanski obisk pri zdravniku potrdi, da so kosti sicer polomljene, noben izmed notranjih organov pa ni utrpel poškodb. To je dobro. To je odlično. Vesno kar naenkrat precej manj boli in precej bolj je gibčna. Psiha naredi svoje.

Potem odromava v prestižni frizeraj v največjem mallu v Puerto Princesi. SM City mall je precej večji od ljubljanskega City parka. Ob odhajanju sva se lepo izgubila in sva za prihod na plano potrebovala več kot četrt ure. Striženje in barvanje v up-market frizeraju je zelo drago. V Deželici je enaka storitev (v sicer no-name frizeraju) samo trikrat dražja. Osebja je neskončno, 15 sem jih naštel, ampak samo dva sta prava frizerja, ostale punce so pomoč. Meni je ena izmed pomočnic pred striženjem namočila lase, jih posušila s fenom (res nisem razumel te faze postopka) in ker je bila frizerka še vedno zasedena, me je še zmasirala. Z mano se je ukvarjala dlje, kot frizerka. Delovna sila mora biti res poceni, da za vse skupaj so zaračunali 5 evrov. In to je drago za filipinske razmere, zelo drago. Vesna je postala zmasirana blondinka brez narastka in sivih las. Preobrazba je trajala krepki dve uri, od tega se je mojster frizer z njo ukvarjal četrt ure, ostalo je padlo na pleča pomočnic.

Ura je pozna, noč je že, ko se vrneva domov.

danes sem šla v bolnico na ultrazvok; moderna bolnica s trikrat nižjimi cenami kot v SLO

zelenjava, rezanci, meso in jajce z omako ...dobro je bilo; potem pa še vietnamska juha, ki pa mi ni bila všeč

14. maj 2026, četrtek**Puerto Princesa, Palawan, Filipini**

Ob devetih dopoldan pridejo uradnice v yacht club. Potrebno jih je prepeljati na barko, da naredijo pregled. Dve karantenovki in ena carinica. Skupna starost vseh treh je nižja od moje posamične. Nič ni narobe z njimi, prijetne mlade punce so, ne razumem pa, kaj mora karantenovka preveriti in vivo, ko odhaja iz Filipinov v mednarodne vode. Ok, nekaj mora pokasirati za svoje delo, ampak to bi lahko bil tudi enostavni wire transfer brez njihovega dela. Le carinica mi mora dati papir, da njeni državi nisem nič dolžan, ko odhajam. Tudi to se da brez obiska barke, saj je samo paper work. Ampak, ljudi je potrebno zaposliti, da jim ne gredo neumnosti po glavi in da so vsaj osem ur dnevno pod nadzorom. To razumem. Kakorkoli, clear-out traja eno uro. Punce se zabavajo (ena v svojo spominsko knjižico zbira žige vseh bark, ki jih je klirala), večinoma prijetno klepetamo o vsem živem, službeno pa predvsem o zdravilih, ki jih jeva vsak dan. Na koncu papirje imava, žig v potni list narediva pa jutri.

Potem vzameva perilo za pranje in se odpeljeva. Tri evre po stroju za pranje, sušenje in zlaganje je bistveno manj, kot sva bila trenirana, da plačava za tovrstno opravilo do sedaj. Edina resna zadeva je transportiranje treh velikih vreč perila z dingijem na obalo in potem nazaj.

Poleg pranja je zanimacija za danes polnitev plinskih jeklenk. Azijci tipično spet ne razumejo, kaj je to. Ne več mestih se ustaviva, povsod je enako. Tudi sojadranci nama ne znajo svetovati. Še najbližji je nasvet, da nekdo v Kota Kinabalu (v sosednji Maleziji) menda to zna urediti, če ima na voljo več dni. Morda, če bo nujno, bova to vezo poiskala, ko bova tam. Itak, ko ne jadrava (in ne jeva v gostilni), kuhava na indukcijo, odkar imava nove akumulatorje. Življenjska doba polnjenja ene plinske jeklenke se je s tem zelo podaljšala.

Ampak. Nekje ob cesti zagledava trgovino s plinom in celo goro Campinggaz jeklenk. Privid ali resničnost? Zabremzam na črto, izmeriva bombule, preveriva priključek in vse se ujema. Vse, razen imena. Al, ki je prej strumno trdil, da se Campinggaz na Filipinih ne da polniti, po novem pametuje: "Seveda, kaj ne veste? Lahko kupite azijsko kopijo Campinggaz jeklenke.". Naj me vrag pocitra, če se temu lahko reče inteligenca. Kakorkoli, polna plinska jeklenka je cenejša, kot samo polnjenje moje jeklenke v (poceni) Grčiji in petkrat cenejša, kot v Franciji. Kamen se nama je odvalil od srca. Danes sva kupila eno za test, jutri napolniva locker.

Preostanek dneva prebija po gostilnah in trgovinah. In prerivanju v kaotičnem prometu. Prepričana sva bila, da so na Fidžiju oblačila smešno poceni. Dokler nisva prišla na Filipine...

Tone odpelje dve iz karantenske službe in carinico nazaj na obalo; dekleta so bila zelo zgovorna, nasmejana; ena je bila medicinka in je poznala vsa zdravila, ki jih midva jemljeva

samopostrežne pralnice nisva našla; vse so bile take, da moraš pustiti; dekle je obljubilo, da bo v dveh urah oprala tri stroje in jih posušila; stroji so bili videti novi-in tako je bilo, perilo je prav lepo dišalo

...in potem sprašujeva naokoli kdo bi polnil bombe, ko v eni trgovini zagledam te bombe in rečem Tonetu: te so pa točno take kot naše camping gaz-hitro kupiva eno, da potem doma primerjava zaradi velikosti....prav dobre volje sva postala, oba

in medtem, ko se perilo pere, midva dobro jeva: lumpia, pečena svinjina, pečen riž ...

zelenjavno mesna juha z rezanci; filipinska kuhinja je meni dobra, veliko različnih variant imajo z juhami, kar mi zadnje čase zelo paše jesti

kaotičen promet-Tone prav dobro obvlada vožnjo, ki je kar stresna, saj se vsi samo rinejo

neverjetna električna napeljava

obstajajo tudi avtobusne linije z mini busi za filipinske velikosti ljudi

vsak tricikel je unikat; imajo pa tukaj vsi motoristi čelade, ki so obvezne; na ostalih otokih tega nismo videli

nekateri kar stojijo na tovarnjakih

pogled na naše bojišče

pomol mi ne vzbuja ravno zaupanja, zaenkrat še nisem padla z njega

15. maj 2026, petek

Puerto Princessa, Palawan, Filipini

Najprej se odpeljeva na immigration, v ob tej rani uri še zaprt Robinsons mall. Brez večjih težav naju klirautajo. Tako, imava clearance od carine, imigracionistov in zdravnikov. Prosta sva, in lahko greva ven iz države. Še več, sedaj lahko delava lumparije, ko imava v žepu že vse papirje.

Pa ne delava lumparij. Greva v šoping ene najbolj iskanih zadev med jadralci po svetu, kopije campingaz jeklenke. Polne, seveda. Dobiva jih. Če bi imela prostor na Mali, tudi v neomejenih količinah. Če upoštevam, da po novem kuhava na elektriko, imava plina dovolj za naslednje leto.

Plin imava, nimava pa pršuta. Iz pršuta še nisva prekopila na sojo (kot sva na primer iz plina na elektriko). No, pršuta nimava, dokler ga ne kupiva. Poleg pa še mortadelico, italijansko in madžarsko salamo, salamo z olivami, razne sirčke, klobasice in še kar je podobne robe. Precej denarja pustiva za poln hladilnik delikatese, a manj, kot v Deželici. Ko prodajalko vprašava po okusu neke zadeve, prizna, da ne ve. "Aj-kant-aford-sou-ekspensiv-fud". Ufff... nerodno mi je, da sva postavila nespodobno vprašanje.

Kakorkoli, nakupljeno oddingiram na barko in dam takoj v hladilnik. Jesti začne jutri. Danes greva na kosilo v restavracijo. Spet je bilo odlično. Drago pa tako, da si ga večina Filipincev ne more privoščiti. Dvajset evrov sva plačala za toliko jedi, da sva jih morala nekaj pustiti. Na srečo selektivno.

Sledi šoping sveže zelenjave in sadja za na pot. Ter obujanje spominov na rivi, kjer sva prejšnjič na štantu prvič videla jajca z zarodkom, jih kupila in dala v pokušino domačinki. Z veseljem jih je pojedla in se pustila pri tem fotografirati. Zanj so bila zastonj, naju so stala pa nekaj deset centov. Še nikoli nisva tako malo plačala za tako zanimivo fotografijo.

Vrneva se v yacht club in rentakarovec pride po avto, midva pa na mizo streseva ves drobiž, ki nama je ostal in v družbi Avstralcev, poročenih s Filipinkami, za ta denar pljučkava precej dolgo v noč.

delikatesa kot se spodobi Puerto Deli

odlična jed: Binagoongang Talong (cena 2 eur)
jajčevci, feferoni, svež paradižnik = mesa tukaj ne potrebuješ

odlično: kare kare s kozicami: kokosova omaka z arašidovo in veliko zelenjave, velika skleda, cena le 8 €; rižu sem se odpovedala

svinjina v različnih variantah ter lumpia s svinjino (jasno), cena 7,4€

obujanje spominov na Baywalku, ki je bila danes popoldne čisto prazen

danes je bilo res zelo vroče, preko 30C

polno čolničkov=se vidi kako visoko so privezani zaradi plime/oseke

pred 12 leti so se vsi furali s temi tricikli....mogoče je ob nedeljah bolj živahno

spomenik na Baywalku, sredstva je zbral rotary club

jajca z zarodki na toplem ...

16. maj 2026, sobota

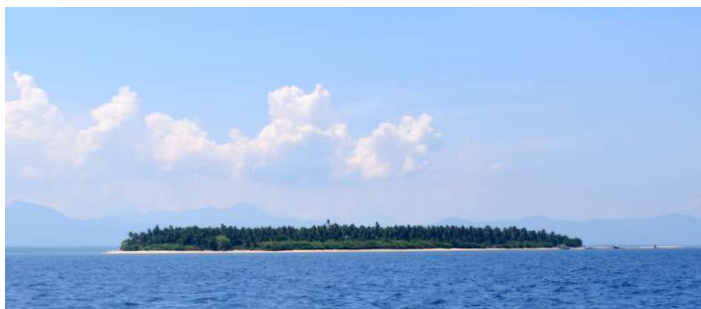
Puerto Princesa, Palawan - Rasa, Filipini

Vremenska napoved je bila, da bova imela 6 vozlov vetra od zadaj. Napoved je bila točna. Posledično je vala do 10 cm in plovba hrupna, a mirna. Jezerska.

In živčno napeta. Ves čas plovbe iz vode štrlijo bambusne palice, FADi so pod njimi. Zagledam jih sto, morda dvesto metrov pred barko. To pomeni, da nimam pavze niti minutke. Palice so postavljene povsem naključno. Včasih tudi pol ure ni nobene, potem jih je kar naenkrat deset v petih minutah. Ali pa ena. Ali pa nobena. Kakorkoli, ves čas moram biti na preži in se tem pastem izogibati ter pri tem paziti, da se ne izognem tako, da zapeljem na reef. Morje je kalno in reefi se ne vidijo tako, kot pri koralnih grebenih, kjer so v lepem sončnem vremenu vidni z velike razdalje. Tukaj so skoraj nevidni.

Sidrala sva se sredi ogromnega zaliva z ravnim blatnim dnom na primerni globini nekaj metrov, miljo krat miljo velikem. Sama sva. Idealno. No, nisva čisto sama. FADov je kot bi jih naklel. Pri sidranju jih je potrebno upoštevati. Kot bi se sidral sredi bojišča, kjer imam jaz večji krog vrtenja, kot tisti, ki so na bojah.

No, za eno noč bo v redu, jutri zjutraj nadaljujema proti jugu.

otoček med plovbo

sidrana pred otokom Rasa

te bambusove kole med plovbo ne opaziš hitro, ker so običajno še bolj nagnjene

17. maj 2026, nedelja

Rasa - Brooks Point, Palawan, Filipini

Vremenska napoved je bila enaka, kot dan poprej, vetra je bilo še manj. Že dolgo nisem videl tako mirnega morja. Brez enega kodrčka vse do horizonta (na vse strani!). Še palic, ki označujejo FADe, ni bilo. Plovba bi bila prijetna (kolikor je motoriranje sploh lahko prijetno), če bi v naprej vedel, da ne bo FADov. Tako sem moral pa vseeno ves čas dežurati in gledati pred premec. Šele zadnjo miljo sva videla nekaj bambusnih palic.

Spet sva sidrana v ogromnem zalivu z ravnim, dokaj plitvim (4-10 m) in blatnim dnom, prostora je za tisoče jadrnic. Sama sva, čeprav so Avstralci danes označili na NFL, da so tukaj. Nič ne bo z druženjem. No, tudi sicer morda ne bi bilo nič, kdo ve, kakšna sta.

Za Malezijo sva naredila predprijavo preko neta, se pa še dogovarjava ali bi plula preko preliva med Palawanom in Borneom ponoči ali bi dve noči prespala v zalivih. Če bi vedel, da tam ne bo ribičev v mini neoznačenih čolničkih in iz morja ne bi štrlele bambusne palice, bi bila odločitev enostavna. Tako pa...

najino današnje sidrišče

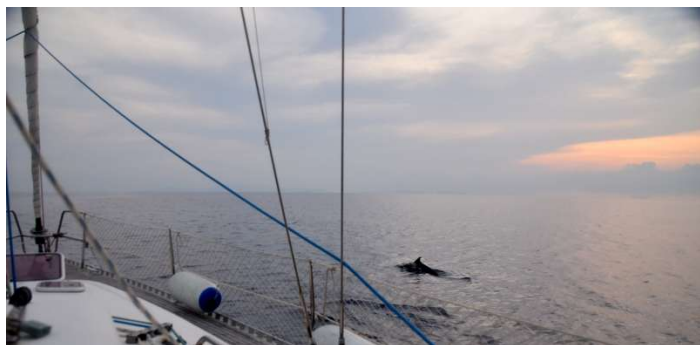
18. maj 2026, ponedeljek

Brooks Point, Palawan, Filipini - Kudat, Borneo, Malezija

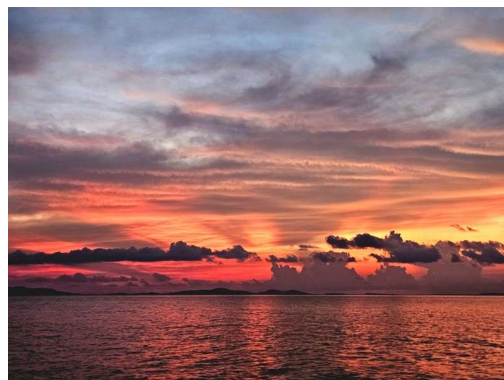
Morje je kot olje, oblaki na nebu bi se odsevali kot v zrcalu, če ne bi bilo tako mirno in zato skoraj megleno. Ko sva zapustila zaliv in zaplula v globlje vode, ni bilo več palic, le ribičev je bilo nekaj. Veliko se ni dogajalo. Če ne bi od časa do časa leteče ribe naredile črto po gladki površini, ko so poletele izpred barke na varno, se morja od obzorja sploh ne bi ločilo.

Vesna je imela sinoči 39 stopinj vročine. Viroza. Danes bolj kot ne ves dan počiva, da me bo lahko ponoči nadomestila za nekaj uric. Zjutraj sva še vedno razmišljala, ali se preko noči sidrava v katerem izmed zalivov ali nadaljujeva, pa se je odločila, da je toliko v redu, da bo lahko dežurala nekaj ur. Danes nima vročine. Sedaj je največja ovira zdravniški pregled v Maleziji. Če ugotovijo, da je bolna, jo lahko vtaknejo v karanteno. Upava, da je ne bo napadel kašelj ravno ob neprimernem času.

Po zadnjih poročilih je zloglasni Balabac Strait očiščen piratov. Pred dvanajstimi leti, ko sva tukaj plula, še ni bil. Sedaj so ovire klasične, tako kot povsod po Filipinih. Ribiči in FADi. Sva pa srečala kar nekaj ladij, ko sva se približevala Balabac Straitu. Morje je v prelivu globoko preko sto metrov in upam, da vrli ribiči niso nastavili FADov in ne bodo ponoči lovili neosvetljeni sredi pomorske poti.

delfini so me prišli pozdraviti

žareče nebo

19. maj 2026, torek

Kudat, Borneo, Malezija

Noč je bila brez lune. Pa nič ne de. Skozi preliv med Balabacom in Borneom imava javno razsvetljavo. Vrli ribiči so postavili luči tako na gosto in tako močne so, da se da v kokpitu skoraj brati. Lignje lovijo. Že od daleč se je videlo razsvetljeno nebo, pa sem mislil, da je to odsev velikega mesta na Borneu. Takrat so bile ribiške ladje še globoko pod horizontom. Zdaj mi je tudi jasno, zakaj ni piratov. Presvetlo je za njih.

Sidrava se in odpraviva na clear-in proceduro. Baje je enostavna in traja samo uro in pol. No, pri nama se je zakompliciralo že pri prvih uradnikih. Karantenovci so odsotni. Njihovi sosede iz uradov jih kličejo in po pol ure čakanja se pripelje rezervna ekipa. No, vsaj to. Pri Filipincih v Cebuju sem moral priti naslednji dan, ker je manjkal samo "responsible person". Izmerijo nama temperaturo in slovesno izjavijo, da sva zdrava. Olajšanje! Ampak. Ni še konec. Narediti morajo

pregled barke, da preverijo, če morda ne švercava podgan. To se plača. Vendar to ne gre tako enostavno. Midva nimava denarja. Predlog, da jih jaz odpeljem na pregled, Vesna pa medtem kupi denar, zavrnejo. Najprej je potrebno plačati, potem bodo oni preverjali. Pa me zapeljejo do bankomata, kupim denar, plačam pregled, jih odpeljem na barko, presvetlijo jo z UV lučko, vrnem jih na obalo in certifikat je tu. Voila! Sta se pa punca in fant prvič peljala na ogled z dingijem in sta se oba primerno opremila. Z rešilnimi jopiči. Ne vem sicer, če bi jih life vesti rešili pred krokodili, a škodovali verjetno ne bi. kakorkoli, ura in pol je bila potrošena že tukaj.

Pri ostalih uradnikih je šlo kot po maslu, nekaj minut za vsakega, še celo SIMke sva dobila veni vidi vici (če kitajsko svaštarnico, kjer prodajajo tudi SIMke, štejem v proceduro kliranja).

Zapletlo se je pa pri boatyardu. Super hvaljen boatyard je en kup wreckov, postavljenih na betonske bloke, namesto na podpornike. Večina je domačinskih bark in samo nekaj je tudi jadrnic. Mesto, ki so nama ga ponudili, je od elektrike in vode oddaljeno sto metrov. In kako naj potem delam? Cena s 550 evri na mesec je astronomska za tukajšnje razmere, kjer sva za dva kosila s pijačo vred oba skupaj plačala tri in pol evre. To morava nujno prespati. Hudič je, ker nimava resnega plana B.

po opravljenih vseh formalnostih sedeva na kosilo; ko sva bila v karantenski pisarni sem kašljala, nisem mogla zadržati izgovor, da sem bila celo noč zunaj(kar sem tudi bila) -važno, da smo dobili papir

jaz sem si naročila roti-palačinka z jajcem in omakami

Tone pa nasi goreng s piščancem; plus dve cocacoli ter liter vode in je bilo vse skupaj 17RM kar je 3,8 eura ...in potem grem s taxijem kjer jasno plačam xxxkrat preveč;

in končno težko pričakovani boatyard na katerega sva ciljala, da bi pustila Malo; ko sva videla te njihove podpornike, sva ostala brez besed

in,ko se vračava na barko,spet nora oseka,spolzke kamnite stopnice,padla v stres,saj moja rebra še niso čisto bp;prijazni policaji so privlekli lestev po kateri sem šla v dinghi

20. maj 2026, sreda

Kudat, Borneo, Malezija

Prespala sva in nisva nič bolj pametna. S pomočjo različnih metod raziskujeva vse boatyarde na Borneu, komunicirava z ljudmi, ki so tukaj že bili, povprašava za nasvet Al, pokličeva domačina, katerega kontakt nama je dal Roy v Puerto Princesi, pa še vedno ne veva, kaj bi. Nobena varianta ni dobra. Na koncu skleneva, da je tale tukaj še najmanj slaba. Je kombinacija hrvaških cen in grške nekakovosti. A drugega tukaj ni. Pred ducatom let sva barko dvignila na zahodni obali Malajskega polotoka in so nama prodali obupno slabo Jotun Coper Coat barvo. Upam, da se nama spet ne obeta kaj podobnega. Dobrega antifoulinga tukaj ne bova dobila, to mi je skoraj jasno. Imajo samo International ali Jotun barve. Izgleda, da je to standard v Aziji.

Premakneva se torej miljo ali dve in sidrava v lagunici pred resortom med boatyardom in marino. Morje je tako, kot v luki. Je lepe čokoladne barve, posuto z vsemogočimi plastičnimi okraski. Med enim in petimi na kvadratni meter jih je. No, vsaj daleč nimava z dingijem do glavne pogajalke boatyarda, Kitajke Amande. Dobro uro naju napada z svojimi idejami, kako bi več zaslužila, pa (vsaj meni tako izgleda) uspešno odbijeva vse njene napade. Na koncu se zmenimo, da naju dvignejo jutri zgodaj zjutraj in postavijo na asfalt po ceni makadama. Električna je, vodo nama pripeljejo v sodu. Če bo električna delala, še ne vem, voda sigurno ne bo, če ne kupiva črpalke, da bova sploh lahko oprala barko s curkom vode. Preverim na Shopee in tako črpalko nama v nekaj dneh pošljejo po pošti. Izbira je ogromna, najcenejša stane 12 evrov. Zakaj tega boatyard ne nabavi sam in si s tem vsaj malce popravi renome, vedo samo oni. Verjetno zato, ker so Kitajci.

Kakorkoli, zmenjeni smo. Letalske vozovnice bova kupila, ko bova na kopnem. Zihr-je-zihr. Oddingirava še v bližnji Kudak Golf and Marina Resort, ki je med marino in boatyardom, da preveriva cene sob. Imajo jih po 100 evrov. Ok, jih bova kupila pa preko Bookinga, tam so cenejše. In takoj jih imajo tudi oni po 50 evrov. Jutri se preseliva. Vzela bova sobo s pogledom na golf igrišče. Sobo s pogledom na morje sva imela neprekinjeno več kot leto dni.

od daleč zgleda, da so tudi tukaj mostiščarji

pogled na pristanišče

tukaj so ribiške ladje običajne, ne kot filipinske

majhno sidrišče pred ladjedelnico

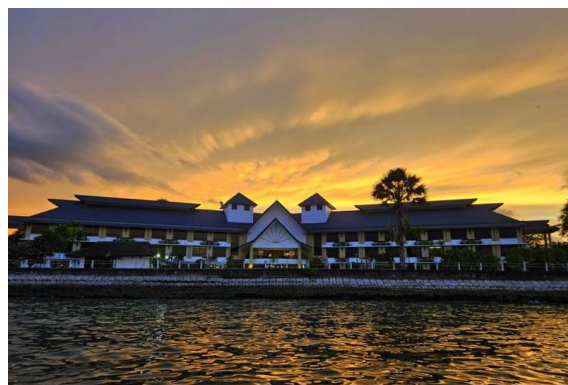
pogled iz hotela na ladjedelnico in bazen =prodajajo pa kot pogled na morje

pogled na ladjedelnico

ladjedelnica

hotel, kamor se po vsej verjetnosti jutri seliva

21. maj 2026, četrtek

Kudat, Borneo, Malezija

Namesto ob pol osmih, naju dvignejo uro kasneje. Vmes dvignejo drugo jadnico (ki so jo včeraj spustili v morje), popravijo propeler in jo spustijo nazaj v morje. Potem smo na vrsti mi.

Kar nekaj čudnih navad imajo. Prvič do sedaj, naju s traveliftom dvignejo in odpeljejo do mesta, kjer bo Mala počivala naslednje mesece. Vedno do sedaj, so premikali barko brez ljudi na krovu, tukaj se peljeva po kopnem na krovu Male. Varnost?

Potem barko postavijo na betonske bloke, ki so, tako mi izgleda, ostanek zaščite obale pred valovi, ki jim je ostal, ko so utrjevali umetno laguno, kjer je marina in boatyard. Neobičajno.

Neobičajen je tudi način pranja podvozja. Namesto tik ob morju, ko barka še visi na traveliftu, to opravijo kasneje, ko je že na šljocnih. In to (najbolj čudno!) tako, da pripeljejo ogromen sod vode, nanj priklopijo visokotlačno črpalko in perejo. Če

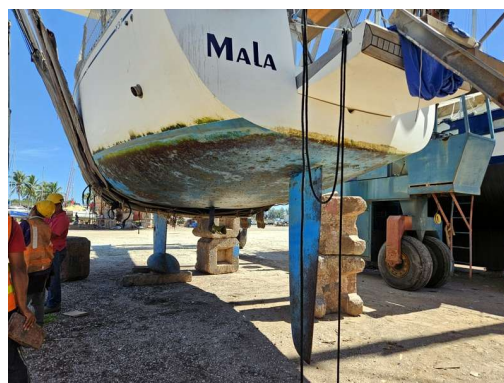
bova potrebovala vodo kasneje, nama pripeljejo sod, črpalko (do bova vodo spravila na palubo), pa si morava priskrbeti sama. Na netu jih prodajajo od 12€ dalje. Zakaj nima boatyard nima napeljave vode ali pa vsaj izposojajo črpalk (za, recimo 10€ na dan - ROI je tako rekoč trenuten), vedo samo oni.

Vroče je, eden najbolj vročih dni tukaj. Vse kar mi uspe, je da napeljem elektriko in spremljam delo osebja. Potem spakirafa kufre in greva v hotel. Pod klimo! In na kosilo. Hotel je dokaj nobel, 4*, v sklopu golf igrišča in marine, sobe so lepe, restavracija tudi. Cene so polovične v primerjavi z razlupano privat sobo v 17 vrsti manj znanega Dalmatinskega mesta. Hrana je po nekaj evrov za obrok. Vendar! Halal.

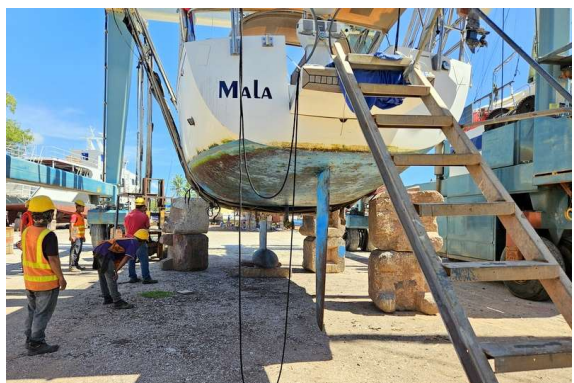
Zvečer se lotiva nakupa letalske vozovnice, a ga ne zaključiva. Prespati je treba in se priključiti na zanesljiv internet. Ta je pa samo na Mali. Starlink.

danés je šla Mala ven iz vode

v Kudatu imajo neobičajne podpornike

je bil komentar: Mala je pristala na skalah

prvič v 15 letih, da imamo normalno močno, stabilno lestev

Tone razlaga Amandi okoli antifoulingov: na nogi propelerja je seajet, ostali antifouling pa International = razlika je opazna

polaganje podpornikov je zahteven projekt

še lastnik (76 let) ladjedelnice je prišel preveriti, če je vse pravilno postavljeno

vsi zaposleni so drobne postavke

... in to je to..

danes sva jedla in pila kar v hotelski restavraciji; je pa halal hotel: ni svinjine, ni alkohola...koktejli so brezalkoholni ...

antifouling International po pranju podvozja - ga skoraj ni več

tukaj so nama dodelili kopalnico 1x1m z WC, zelo zanemarjeno; zato sva se preselila v bližnji hotel s klimo

22. maj 2026, petek

Kudat, Borneo, Malezija

Dokler se še da dihati, se odpraviva v boatyard, deset ali petnajst minut peš hoje je oddaljen od hotela. Najprej na zajtrk. V hotelu sva ga zavrnila, na Mali nama je ostalo še nekaj ciabat in bagetk ter precej pršuta. In zakaj že bi potem jedla zmešana jajca brez slanine (halal)?

Sledi nakup frčoplanskih kart. Včeraj sva imela dve opciji, eno za 1150 evrov (21 ur) preko Kuala Lumpurja in drugo za 850 evrov (24 ur) preko Hong Konga. Odločiva se, da so tri ure vredne 300 evrov. Vendar ni vse tako enostavno, kot se zdi. Danes cena ni več 1150, ampak 1550 in ne za dan, ko bi midva letela, ampak za dva dni prej. Razprodano. Plan B je 24 urni let preko Hong Konga.

Pa je spet težava. Kiwi, ki ga je še včeraj ponujal, ga danes ne ponuja več. Končno najdeva singapursko podružnico Trip (izvirni Trip.com ga ne ponuja), kjer ga lahko kupiva. In ga kupiva. No, hočeva ga kupiti. Moja super-truper OTP banka mi po novem ne pošilja več SMS, ampak plačilo potrdim v aplikaciji. Ta dela preko interneta in ne lokalnega mobilnega

omrežja. Potrdim torej, OTP mi zagotovi, da je vse v redu, Trip pa javi, da plačilo ni bilo sprovedeno. In potem še OTP javi z SMS (!), da plačilo res ni bilo sprovedeno. Šrot od softvera! Šrot, šrot, šrot!!! Ponovi vajo, Tonček, zdaj! Plačilo z drugo kartico je bilo uspešno. V Ljubljano priletiva ob 19:20 in na žalost je to prepozno, da bi zaprl račun na OTP banki. Naslednji dan ob 8:00 pa definitivno stojim pred njihovimi vrati!

Mimogrede, plačilo boatyarda preko banke Wise je bilo sprovedeno v sekundi. Iz Evrope v Malezijo. Za nakazilo na to banko (belgijska banka v SEPA območju) pa je NLB (slovenska banka v SEPA območju) potrebovala en dan. In preden je banka sprovedla plačilo, je preko Telekomu poklicala Vesno, da je potrdila, da bi res želela nakazati denar iz enega svojega na drug svoj bančni račun. In kaj, če bi bila nedosegljiva na telefonski klic? In bi s plačilom hotela plačati interventno medicinsko pomoč? Bi banka rekla: »Sorči, da si umrla, ampak taka so naša pravila, saj gre vendar za vašo varnost.« Morda pa zamenjava še NLB.

Potem še nekaj brkljava po barki in popoldan odšpansirava v šoping ponjave, ki bi jo vrgla preko barke, da po njej ne bi srli ptiči. Po barki namreč, po ponjavi kar naj, itak jo bova pred odhodom vrgla v smeti. Upam le, da si pod ponjavo ne bodo ustvari gnezd. In srli iz gnezd po palubi. Ponjavo kupiva, se odpeljeva domov, da jo odloživa in takoj nazaj v mesto na hranjenje.

Poiščeva kitajsko birtijo, ker samo kitajci v pretežno muslimanski deželi strežejo pivo. Pri njih tudi odlično jeva. Danes so na sporedu kalamari. Tri izmed dvanajstih opcij preveriva in ena je boljša od druge. Za prilogo je pijača. Piva imajo iz celega sveta. Odločiva se za Heineken pod blagovno znamko Guinness in Heineken pod blagovno znamko Tiger. Skrbi me. Je danes sploh še možno kupiti pivo, ki ni Heineken? Je Heineken še evropski ali so ga že pobasali Kitajci? Kakorkoli, 1,80 evra za pivo renomirane blagovne znamke je izredno malo. Ne pomnim, kdaj sem v gostilni za ta denar lahko pil Guinness.

vhod v ladjedelnico

tudi v Kudatu vidiš hiše na kolih; ampak take svinjarije v vodi kot je pa tukaj v Kudatu, se pa ne spomnim, da bi videla v zadnjih desetih letih; Filipini bistveno bolj čisti

mesto Kudat z okolico ima le 86.000 prebivalcev

V okrožju Kudat je islam religija z največjim številom pripadnikov, in sicer več kot 58 odstotkov, sledijo mu krščanstvo s 37 odstotki in budizem s štirimi odstotki

Bumiputera so prvotni prebivalci Sabaha sestavljeni iz vsaj 35 skupin, ki uporabljajo več kot 50 jezikov in najmanj 90 narečij

Kitajci največja neavtohtona skupina prebivalstva

sotong po malajsko oz. lignji: dry butter, salted egg, Thailand style-vse tri variante okusne in različnega okusa

in ponujali so več različic piva po smešni gostilniški ceni

23. maj 2026, sobota

Kudat, Borneo, Malezija

Z včeraj kupljeno ponjavo sva danes pokrila Malo in dingija. Sliši se enostavno, vendar je potrebno prebrati podnapise. Ponjave so 8 x 6 metrov in jih je potrebno najprej skrojiti in potem v vetru pritrditi. Pri trideset plus stopinjah in skoraj sto odstotni vlagi. Delala sva skupaj, pri čemer je imela Vesna bolj kot ne vlogo opazovalca. Ponjavo se priveže pod barko, naštima pa na palubi. Vmes je lestev. In to sem počel jaz. Ker je bil vrstni red pokrivanja prilagojen plahtam in ne palubi, je bil premec v kasnejših fazah dostopen samo skozi sprednje okno, ki je komaj dovolj veliko za moj trebuh. Kakorkoli, vse skupaj je bilo kar naporno za petinšestdeset letnika. Med delom sem v štirih ali petih urah popil tri 1,5 l plastenke vode. In ne, vmes nisem šel na vece.

Ob dveh bi šla na kosilo, potem pa v hotel in na bazen. Ampak. Na Filipinih sva nakupila ogromno dobre hrane in škoda bi jo bilo vreči v smeti. Steaki, pršut, sirčki in salamice, pa kup mlečnih izdelkov in še kaj. Zamrzovalnik in hladilnik bi bilo pedagoško pred odhodom izprazniti. Trenutno sta še precej polna, Mala je založena, kot v lepih časih. Kosilo je zato na Mali. Pa tako dobro hrano imajo po gostilnah...

Popoldan sem konzerviral watermaker. Dvakrat toliko časa mi je vzelo, kot običajno. Res, da nimam trismernege ventila, ki se je polomil na Fidžiju in sem moral improvizirati, glavni krivec je bila pa vseeno vročina. Jutri bova poskusila to mučenje na barki čim prej končati. Ali pa sploh ne začeti. Nedelja je.

Vikend se pozna tudi v resortu. Če sva bila prejšnje dni skoraj edina gosta, je danes precej bolj živahno. Še posebej na golf igrišču in bazenu. Izgleda, da domačini hodijo na golf med vikendi. Sicer pa, kdo od tujcev (razen naju, ki nama je to najbližji hotel pri boatyardu) sploh hodi v hotel s halal birtijo?

naša Mala je dobila novo obleko-upam, da zdrži teh nekaj mesecev kar naju ne bo na njej

nekatera plovila so že dolgo na popravilu

zelo veliko golf igrišče

pred našim hotelom

Golf marina resort je bil pred parimi leti znotraj v celoti prenovljen-problem je edino v tem, ker je halal

pet minut naprej od hotela je manjša restavracija kjer imajo tudi pivo; na sliki zelo okusni wantoni-se prav dobro okuša, da so home made

lignji samo v jajcu in arašidovo omako, okusno

imeli so več vrst piv, med drugim tudi vietnamsko

24. maj 2026, nedelja

Kudat, Borneo, Malezija

Nedelja je in ob osmih zjutraj razbijajo po zvonovih v bližnji cerkvi. Imam v prav tako bližnji mošeji je precej bolj tih in bolj prijeten za poslušanje. Najbolj prijeten je pa kitajski tempelj. Tam nič ne razgrajajo. Vse skupaj je odraz versko strpne Malezije, sicer (rahlo) večinsko muslimanske.

Še en vroč dan se obeta. Vendar danes ne bova toliko delala. Pripraviva si stvari za na pot. Oblačil je malo. Majica in hlače. Iz sefa tudi pobereva, kar bova nesla domov in tukaj se zaplete. Denarnice z evri ne najdeva. Potem preiščeva še vse možne in nemožne predale, kamor bi jo morda lahko spravila. Pa nič. Sigurno sva jo dala nekam, kjer je logično, da jo bova takoj našla. Sigurno! Ok, saj na Brniku je bankomat, pocket money v tej denarnici, ki nama je ostal iz Slovenije, pa tudi ni velike vrednosti. A slaba volja ostaja. Kam, za vruga, sva jo odložila, ko sva lani aprila prispela na Fidži, da je ne najdeva v tako majhni barki?

Kakorkoli, Vesna nadaljuje s pregledovanjem njenih omar, jaz se sprehodim na kavico in po kruh za jutrišnji zajtrk. Kapučino sem dobil v pol litrskem plastičnem kozarcu z ledom, vodo za h kavi pa v dveh izdajah, v enem kozarcu je bila z ledom, v drugem je bila vreča voda. Ni kaj, druge dežele, drugi običaji. Sinoči sva, na primer, v bližnji kitajski birtiji pila vietnamsko pivo in jedla malezijske lignje, nalovljene dan prej. Sedaj tudi že znam ločiti restavracijo s pivom od tiste brez piva. Če je okoli vhoda vse polno malezijskih zastav, je to halal zadeva, če so lampijončki imajo pa pork ribs in seveda tudi beer.

Nocoj sva se naučila še nekaj novega. Muslimani ne pijejo iz kozarcev, iz katerih se pijejo alkoholne pijače. In ko jim je v gostilni z lampijončki zmanjkalo velikih kozarcev za pivo, so nama prinesli štamperle. Veliki kozarci, ki so jih sicer še imeli na polici so bili rezervirani za brezalkoholne pijače in vanje piva pač ni dovoljeno točiti. Menda to določa zvezni zakon. Ne določa pa tega, da jaz moram piti pivo iz štamperla. In tako sva mirno odkorakala v drugo birtijo, ne da bi pri tem kršila kateri koli zakon. Večerjala sva v dveh oštarijah, v obeh morsko hrano.

marina jetty je manjša marina nasproti ladjedelnice

dokaj polna je, vendar bi se tudi za Malo našel prostor

danés sva šla v mesto ob morju na kočerjo

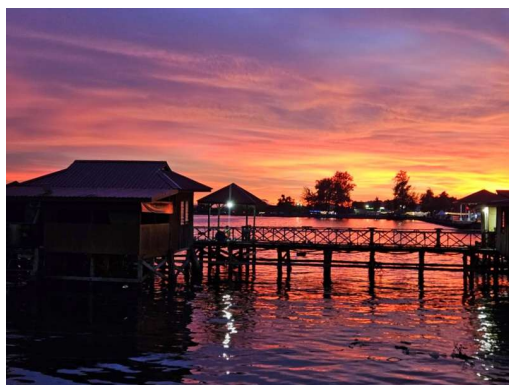
malo kičasto

v tej oštariji so imeli sveže ribe v akvariju, lobsterje, školjke ipd ... zelo dobro založeni

zelo dobro: mango thai fish; ker pa so nama dali čisto majhne kozarce, sva šla potem nazaj spet v tisto najino oštarijo kjer dobiš normalne kozarce

lep ambient

no, pa ker ne zgleda, da samo pijeva pivo, je bilo treba še malo mezice: lignje in nestum prawn

25. maj 2026, ponedeljek

Kudat, Borneo, Malezija

Kar se tiče vročine, je vsak dan malo bolje. Danes je bilo skoraj znosno. Ne gre pa hiteti z delom. Počasi opraviva še zadnje stvari. Vesna pelje oprati perilo. in sosedu Michelu podariva višek hrane. Ker med ta višek spada tudi buteljka in ker je že odprta in ker se odprte hrane od neznancev načeloma ne sprejema in ker je sosed Francoz, takoj družno preveriva ali je avstralsko vino v redu ali ni. Poleg vseh ostalih vlog, sem tako prevzel tudi vlogo dvornega preskuševalca hrane. Vino ni bilo zastrupljeno.

Ob dveh Malo odklopim od elektrike, zaprem ventile (da golazen ne bi prišla v barko po tej poti) in zaklenem vse odprtine. Potem počasi odpeketa v hotel.

Na večerjo se odpraviva v kitajsko restavracijo, ki jo je predlagal Al. Da je pravoverna, se vidi že od daleč. Poleg lampiončkov se sveti velik neonski napis Heineken. Hrana je bila dobra, Heineken pivo z blagovno znamko Tiger Beer tudi.

Problem je pa s taksiji. Poceni so, to je v redu. Poklicati jih je možno pa samo preko aplikacije. To sicer ne bi bil problem, je pa najprej potrebno aplikacijo registrirati. To se naredi tako, da se vnese kodo, ki se jo prejme na telefon. Na WhatsApp. Na WhatsApp, ki se navezuje na Malezijsko številko. Jasno, da ga nimava in samo zaradi ene aplikacije ga tudi ne bova nameščala in si s tem kupovala problem. Zato morava vsakič prositi mimoidoče, da nama pokličejo taksi. Zoprno.

dinghi leži na sodih, upajmo, da ne bo šefa ladjedelnice to motilo

spet kitajska oštarija z velikimi kozarci za pivo in dobro hrano: sweet&sour fish, thai style fish, jing xiang fish . ne vem kakšne ribe tukaj uporabljajo v kitajskih oštarajah, ni oslič kot v sloven... zelo okusno; vsaka jed je bila 5,4eur, pivo 2,2 eur

26. maj 2026, torek

Kudat - Kota Kinabalu, Borneo, Malezija

Danes je Arafat dan in jutri je Kurban Bayram. Dva največja muslimanska verska in družinska praznika. Napovedana je selitev narodov. Premišljujeva, ali ne bi raje taksi za skoraj 200 km oddaljeno letališče naročila kakšno uro prej. In postalo mi je tudi jasno, zakaj so bili leti preko Kuala Lumpurja in Istanbula sold-out. V muslimanskih deželah ljudje potujejo za praznike na obisk k družinam. Nekaj podobnega, kot je pri nas romanje za Božič.

Dež se naju lepo izogiba. Nazadnje sva ga videla (mislim, da) drugega maja v Marini del Sol. In danes. Tropski dež nama je spremenil načrte. Ne greva na bazen, čeprav bi lahko le odprla vrata na terasi in stopila skoraj direktno v vodo. Ni pa spremenil odhoda in vožnje do letališča. Tri ure in tri četrt za slabih 200 km s taksijem. Taksist je očitno stari dirkač v formuli 1, le avto ni tako poskočen, kot so bolidi. Vendar se ata ne zmeni za to in večino časa smo (ponoči in v močnem dežju) na desni strani ceste. V Maleziji se sicer vozi po levi. Do povratka bi bilo dobro dobiti telefonsko številko kakšnega drugega taksista.

Sva pa zato precej prezgodaj na letališču in se prekladava iz enega halal lokala v drugi halal lokal. In tako jih spoznava vse po vrsti. Vse, razen McDonaldsa. Prvi leg je torej oddelal taksist, drugega je prevzel HK Express. On time.

27. maj 2026, sredo

Kota Kinabalu, Borneo, Malezija - Ljubljana

HK Express je bil on time pri vzletu in tri četrt ure ahead schedule pri pristanku. Ne samo taksisti, tudi piloti mislijo, da vozijo formulo 1. Posledično sva v Hong Kongu zgodaj, še preden odprejo oštarijo za zajtrk in precej preden odprejo check-in. Pet ur imava, da greva preko meje, pobereva kufre, zamenjava halo, jih oddava, greva preko neskončnih securityjev in immigrationistov, se peljeva z vlakom, da končno priromava nazaj tja, kjer sva bila na začetku. Časa je bilo sicer več kot dovolj, štiri ure bi bile optimalne, tri ure pa premalo.

Tudi Turkish je on time. Ko priracava na gate, je ravno prispel iz Konstantinopola in ta frčoplan naju bo peljal tja nazaj. In na gatah je spet nekaj novega. Za nekatere nazadnjaške sonarodnjake sta Turčija in Kitajska zaostali državi. Mislim pa, da je Slovenija tehnološko precej za njima. Vstop na turško letalo na kitajskem letališču je potekal brez boarding karte. Kamera in to je vse. Face recognition. V koloni smo hodili mimo pulta, kjer so včasih stevardese trgale boarding listke. In jih v Evropi še vedno. Gibali smo se brez ustavljanja. Vsakemu je na zaslonu zasvetilo ime in številka sedeža. Veliki brat je vsak dan večji!

Kakorkoli, Turkish ni divjal, odšel in prišel je na minuto natančno po voznem redu. Ostal nama je samo še polet v Ljubljano. Tudi ta je bil na nekaj minut točen. Problem je nastal šele na Brniku. Troliji, ki so povsod po svetu standardne oblike, so na Brniku inovativni. Zaklenjeni so kot vozički za hrano pri Sparu. Turist, ki pride v Slovenijo mora pač v žepu prinesiti evrski kovanec, ali pa kufre nositi ročno. Midva tudi, ker sva prišla brez evrov. Za nekatere v Deželici je to očitno čisto logično. Prvi vtis je najpomembnejši so nas učili v šoli. In prvi vtis je zaradi tega sila negativen. Slabo voljo zaradi trolijev takoj popravita Jan in Jaka. Vnuka naju pričakata na izstopu. Kakšno presenečenje! Zelo sva ju bila vesela.

Še zadnji polet, polet iz Brnika v Nove Jarše in po 34 neprespanih urah na poti (od tega 24 ur v zraku in transferju) sva v domačem stanovanju. Kdaj se vračava, še ne veva. Malezijski imigracionisti so nama zagotovili, da ne potrebujeva nobenih od njih potrjenih dokazil, da bova lahko potovala z enosmerno vozovnico. In celo tudi že veva, kam se vračava. No, če se ne bo vmes kaj spremenilo.